

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Nikolos Teslos kontaktas su ateiviais

XIX amžiaus pabaigoje astronomų ir mokslo populiarintojų džovano Skiaparelio, Persivalio Lovo ir kamilio Flamariono darbų dėka pseudo-mokslinė visuomenė patikėjo „Marso kanalu“, kuriuos sukūrė aukšto išsivystymo lygio civilizacija, egzistavimu.

Todėl sensacingi Nikolos Teslos pranešimai apie dirbtinės kilmės radijo signalus iš Marso buvo priimti visiškai natūraliai. Marso kronikos Tačiau moksliniame pasaulyje Teslos projektas sukurti radijo ryšį tarp visų apgyvendintų Saulės sistemos planetų sulaukė griežtos kritikos. Tai galima suprasti, perskaičius ilgus ir įmančius komentarus to meto spaudoje. Daugelis laikraščių, pasakodami apie „radijo pranešimus pasauliniame eteryje“, tai siejo su visiškai kitu išradėjo projektu, susijusiu su „globalių elektrinių bangų“ generavimu. Suprantama, kad kalbėti apie signalų pasiuntimą į Marsą be laidų šiame kontekste atrodė tikras nesupratimas, nes „rezonansiniai reiškiniai atmosferoje ir Žemės paviršiuje yra visiškai nepakankami tam, kad signalai įveiktų kosminius atstumus“. Nepraėjo nė mėnuo nuo „pirmojo žmonijos istorijoje tarpplanetinio pasikeitimo radijo signalais“, kai Tesla padarė naują sensacingą pranešimą. Mokslininkas apstulbusiems žurnalistams pareiškė, kad pagal jo teoriją didžiulio elektros energijos kiekio perdavimas per viršutinius atmosferos sluoksnius gali sukelti mirtiną pavojų visai gyvybei Žemėje. Tesla papasakojo, kad kelių milijonų voltų įtampos varomosios jėgos elektros iškvos gali sukelti stiprų azoto molekulių pritraukimą prie deguonies ir taip sukelti nevaldomą degimo reakciją. Kalbant paprasčiau – vienu metu ištisi Žemės atmosferos sluoksniai gali užsidegti tarsi parakas. Nežinia, ar tai atsitiktinumas, tačiau eilinės eksperimentų serijos metu, tirdamas nutolusį elektrinį rezonansą, Tesla įjungė savo elektromagnetinio spinduliavimo lempinius detektorius ir iš karto išgirdo spragsinčius garsus, kuriuos skleidė metalinė membrana, pritvirtinta prie induktyvumo ritės (tai primena dabartinius garsiakalbius). Be to, mokslininkas pastebėjo iškvos sukeltą žybsėjimą vakuomo kolbose. Neslėpdamas susižavėjimo apie viską parašė savo dienoraštyje, kuriame fiksavo visus įvykius ir bandymus. Pagal šį dienoraštį galima žinoti kokius mokslinius darbus kiekvieną dieną atlikdavo mokslininkas. Tesla nedelsdamas išsiuntė ilgą telegramą (reikia prisiminti, kad tais laikais telefonas dar nebuvo visiškai pakeitęs telegrafo) savo bičiuliui reporteriui Džiulijanui Hotornui. Šioje telegramoje mokslininkas savo vardu prašė „pasveikinti visą žmoniją su pirmaisiais priimtais nežinomais impulsais, pasiūstais Marso ar kitų pasaulio gyventojų“. Paslaptinga Mėnulio šviesos galia Kiek vėliau žurnale „Epocha“ buvo išspausdintas didelis filosofinis mokslininko esė, kuriame jis aprašė „paslaptinę Mėnulio šviesos galia, atliekant naktinius ryšio seansus su kitais nežemiškaisiais pasauliais, esant nuostabiems saulėlydžiams, šviečiant ryškioms žvaigždėms ir krentant meteoritams“. Šis straipsnis sukėlė visuomenės susidomėjimą ir pagimdė ginčus tarp skeptikų ir šiuolaikinių ufologų pirmtakų, kurie besąlygiškai patikėjo išradėjo žodžiais. Vis tik labai daug kas „tarpplanetiniuose signaluose“ glumino mokslininką. Pirmia, signalai buvo stebimi, kai buvo atliekami „globalaus rezonanso elektriniame eteryje“ bandymai. Antra, signalų niekas kitas negalėjo priimti, išskyrus Teslą. Mokslininkas sąžiningai prisipažino, kad tuo metu, kai pirmą kartą ėmė šviesti lempinis detektorius, jis mažiausiai buvo linkęs tai susieti su nežemiškais būtybėmis. Jis pagalvojo, kad šie keisti periodiniai svyravimai, greičiausiai, atspindi kažkokius mažai ištirtus elektrinius procesus atmosferoje, kuriuos sukelia žaibai. Ir tik po kelių dienų Tesla įsitikino, kad „Visatos eterinis-elektrinis metronomas pernelyg taisyklingas chaotiškiems atmosferos elektriniams išlydžiams“. Straipsnyje buvo išsakyta prielaida, kad signalai galėjo būti pasiūsti iš Veneros ar Marso. Iš tiesų, XIX ir XX amžių sandūroje daugelis mokslininkų bandė tobulinti „belaidžio telegrafo“ imtuvus ir siūstuvus. Laikraščiuose ir žurnaluose nuolat buvo rašoma apie italų profesorius D'Azaro, amerikiečių profesorius Marblo iš Konektikuto ir prancūzų daktaro Ričio pasiekimus. Pirmoji transatlantinio belaidžio telegrafo stotis Tuo metu garsusis mokslininkas, toliau nuoširdžiai tikėdamas nežemiška priimamų signalų kilme, serijoje straipsnių sąžiningai nurodė neįprastą jų kilmę. Tesla, būdamas aktyviu masinio tikėjimo, kad Marsas yra gyvenamas, šalininku, manė, kad signalai sklinda būtent iš šios planetos. Tačiau kuo labiau tyrinėjo paslaptinius signalus, tuo labiau pripažino, kad jie galėjo mus pasiekti iš supančio pasaulinio eterio platybių. Po kelių metų mokslininkui vis tik pavyko šiek tiek atkelti tiesos šydą ir eilinio pokalbio su Hotornu metu į klausimą, kodėl niekam kitam nepavyksta užmegzti tarpplanetinio ryšio, tiesiai atsakė, kad šie keisti signalai gali atsikrieti iš visiškai nežinomų kosminių tolių. Tesla, dar kiek pagalvojęs, pridūrė, kad gali būti, jog mes net neįsivaizduojame, kokia sudėtinga yra Visata. Kaip reikia suprasti šiuos keistus ir neaiškius garsiojo mokslininko samprotavimus? „Elektrinio eterio“ mirazų nelaisvėje Reikia dar kartą pažvelgti į užkietėjusio hipotezės apie nežemiškųjų būtybių siunčiamus radijo signalus šalininko žurnalisto Hotorno kūrybą. Būtent jis laikomas vienu iš labiausiai nusimanančių žmonių apie daugelį Teslos atliktų bandymų. Savo straipsniuose Hotornas visapusiškai išnagrino genialaus išradėjo vietą mokslo ir visuomenės istorijoje. Be to, jis apžvelgė filosofinius Teslos pamąstymus, tame tarpe ir apie pasaulinį protą, su kuriuo būtų galima užmegzti radijo ryšį. Apie daugelį žymiojo mokslininko paslapčių sužinojome iš įdomios žurnalistinės polemikos mokslinės fantastikos pagrindu, kuri vyko tarp Hotorno ir jo žento, rašytojo Džordžo Latropo. Pastarasis viename Niujorke leidžiamame žurnale išspausdino fantastinę apysaką, parašytą Herberto Vello „Pasaulio karų“ dvasia, kurioje aprašė „išradimų karalius“ Edisono kovą su užkariautojais marsiečiais. Hotornas teigė, kad nė vienas įdomus fizikinis efektas, kurį atrado „išradimų karalius“, net negali būti palyginamas su „inžinieriaus Teslos atrastu kosmoso eteriu galingame elektriniame rezonanse“, nes šis išradimas žymiai labiau tinka fantastinio romano siužetui. Vėliau žurnalistas dar kartą peržvelgė Teslos „elektrinius mirazus“, kalbėdamas apie tai, kad Edisono sukurti ir Žemę nuo marsiečių išgelbėję mirties spinduliai yra tiesiog juokingi savo primityvumu. O štai Teslos sukurtas rezonansinis generatorius, žurnalisto manymu, tikrai galėtų „raudonosios planetos gyventojus išsiųsti į kitus nepasiekiamus pasaulius, iš kurių jie niekada negalėtų grįžti į mūsų pasaulį“. Paties išradėjo požiūris į priimamų signalų kilmę irgi kito. Iš pradžių Tesla kalbėjo apie visas Saulės sistemos planetas (tikriausiai, tam įtaką padarė susižavėjimas K. Luiso romanais). Vėliau mokslininkas kalbėjo tik apie kaimynines planetas ir Mėnulį. Vėliau liko tik vienas pretendentas – Marsas. O galiausiai – beribė Visatos erdvė, o gal net anapusiniai pasauliai... Šaltinis: interneto platybės

